

Sygn. akt III Cz 445/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy
w następującym składzie :

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

SO Anna Hajda

SR (del.) Miłosz Dubiel

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 czerwca 2015 r.

sprawy egzekucyjnej z wniosku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko dłużnikowi A. C.

o świadczenie pieniężne

w przedmiocie skargi dłużnika na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tarnowskich Górach T. A. w postępowaniu egzekucyjnym o sygnaturze akt KM 1465/13 - postanowienie z dnia 20 maja 2014 o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego oraz wniosku o obniżenie opłaty

na skutek zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 12 września 2014 r., sygn. akt I Co 1452/14

postanawia :

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Miłosz Dubiel SSO Andrzej Dyrda SSO Anna Hajda

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach postanowieniem z dnia 12 września 2014 roku oddalił skargę dłużniczki A. C. na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tarnowskich Górach T. A. w postępowaniu egzekucyjnym o sygnaturze akt KM 1465/13 (postanowienie z dnia 20 maja 2014 roku w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego) oraz oddalił wniosek o obniżenie opłaty egzekucyjnej. W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że Komornik w sposób prawidłowy wyliczył opłatę na podstawie art. 49 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jednolity Dz. U. z 2011 roku, nr 231, poz. 1376 ze zmianami) pobierając opłaty stosunkowe ustalone w oparciu o te przepisy. Sąd stwierdził również, że wysokość poniesionych w toku postępowania wydatków, o których mowa w art. 39 ust.1-8 w/w ustawy była prawidłowa, zaznaczając przy tym, że ich wysokość nie była kwestionowana przez dłużniczkę.

Odnosząc się do wniosku dłużnika o obniżenie opłaty egzekucyjnej, Sąd przywołując treść art. 49 ust. 7 – 10 w/w ustawy, uznał, iż w sprawie brak jest postaw do obniżenia opłaty stosunkowej. Wskazując, że po wszczęciu postępowania egzekucyjnego, Komornik dokonał szeregu zajęć oraz prowadził postępowanie egzekucyjne z nieruchomości dłużniczki, przy czym w sprawie sporządzono opis i oszacowanie nieruchomości, uznał, że komornik

proceeding actively to the enforcement proceedings aimed at the effective enforcement, while the activities of the bailiff were interrupted by the creditor's application for the suspension of the enforcement proceedings. For these reasons, the Court did not find grounds for reducing the fee, paying particular attention to the fact that the debtor did not present its financial situation and income, so it did not show grounds for reducing the fee.

The creditor's appeal against this decision was filed by the debtor, requesting a reconsideration of the case. In its justification, it stated that the decision is arbitrary, as the Court took into account only the bailiff's position, ignoring the creditor's position in the enforcement proceedings, which was cooperating with the bailiff, while the suspension of the enforcement proceedings did not result from its fault. It also stated that from the case file it follows that the debtor is a unemployed person, and therefore the state of its financial situation was known to the court.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

According to art. 43 of the Act of 29 August 1997 on court bailiffs and enforcement (text consolidated: Dz.U. z 2011r. Nr 231, poz. 1376 with subsequent amendments) for the conduct of enforcement and other activities mentioned in the Act, the bailiff receives enforcement fees. The amount of the fee is determined on the basis of the regulation indicated in chapter 7 of the Act on court bailiffs and enforcement.

In the present case, the application of art. 49 para. 1 of the Act on court bailiffs and enforcement as well as art. 49 para. 2 of the Act on court bailiffs and enforcement.

According to art. 49 para. 1 of the Act on court bailiffs and enforcement, in cases of enforcement of monetary claims, the bailiff receives from the debtor a fee in the amount of 15% of the value of the enforced claim, but not lower than 1/10 and not higher than thirty times the average monthly wage. However, in the case of enforcement of a claim as a result of the enforcement being referred to the creditor's account, the wage, the claim from social security, as well as payments on the basis of provisions on promotion, employment and labor market institutions, benefits for unemployed persons, additional activation, stipendium and training supplement, the bailiff receives from the debtor a fee in the amount of 8% of the value of the enforced claim, but not lower than 1/20 and not higher than ten times the average monthly wage, provided that, as follows from art. 49 para. 1a of the Act on court bailiffs and enforcement, in such cases the bailiff claims the fee from the debtor proportionally to the value of the enforced claim.

According to art. 49 para. 2 of the Act on court bailiffs and enforcement, in cases of enforcement of monetary claims in the case of suspension of the enforcement proceedings on the creditor's application and on the basis of art. 823 of the Civil Procedure Code, the bailiff receives from the debtor a fee in the amount of 5% of the value of the claim remaining to be enforced, but not lower than 1/20 and not higher than ten times the average monthly wage. However, in the case of suspension of the enforcement proceedings on the creditor's application filed before the debtor is notified of the commencement of enforcement, the bailiff receives from the debtor a fee in the amount of 1/20 of the average monthly wage.

In the subject matter, the Court Bailiff at the Rejonowy Court in Tarnobrzeg T. A. enforced a sum of 16,345.06 zł of wages and a sum of 973.44 zł of claims obtained from other sources. On the day of filing the creditor's application for suspension of enforcement, the amount to be enforced was 204,012.14 zł.

The fees determined by the bailiff were therefore correct.

It is also noted that according to art. 39 para. 1 of the Act on court bailiffs and enforcement, the bailiff is entitled to the reimbursement of out-of-pocket expenses incurred in the course of enforcement only in the scope defined by law. These expenses, according to art. 39 para. 2 of the Act:

1) expenses of experts;

- 2)koszty ogłoszeń w pismach;
- 3)koszty transportu specjalistycznego, przejazdu poza miejscowość, która jest siedzibą komornika, przechowywania i ubezpieczenia zajętych ruchomości;
- 4)należności osób powołanych, na podstawie odrębnych przepisów, do udziału w czynnościach;
- 5)koszty działania komornika, o których mowa w art. 8 ust. 11, poza terenem rewiru komorniczego;
- 6)koszty doręczenia środków pieniężnych przez pocztę lub przelewem bankowym;
- 7)koszty uzyskiwania informacji niezbędnych do prowadzenia postępowania egzekucyjnego lub wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia;
- 8)koszty doręczenia korespondencji, za wyjątkiem kosztów doręczenia stronom zawiadomienia o wszczęciu egzekucji bądź postępowania zabezpieczającego.

Zakwalifikowane przez komornika wydatki były uzasadnione, gdyż mieściły się w art. 39 ust. 2 pkt 1, 4 oraz 6 - 8 ustawy komornikach sądowych i egzekucji i miały uzasadnione w przeprowadzonych w toku postępowania czynnościach.

Uznać zatem należało, że ustalone przez komornika opłata egzekucyjna oraz wydatki egzekucyjne były prawidłowe, co czyniło, zarówno skargę jak i zażalenie, bezzasadnym.

W tym miejscu należy wskazać, że obecna regulacja prawna art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji uwzględnia miarkowanie opłaty egzekucyjnej, co było postulowane Trybunał Konstytucyjny w wielu orzeczeniach (m.in.: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 maja 2005r., P 6/04; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 maja 2006r., P 18/05).

W oparciu o art. 49 ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji , Sąd może obniżyć wysokość opłaty egzekucyjnej, uwzględniając w szczególności nakład pracy komornika lub sytuację majątkową wnioskodawcy (dłużnika) oraz wysokość jego dochodów. Pomimo, iż wskazane powyżej przesłanki zostały podane wyłącznie przykładowo, niemniej jednak winny być uwzględniane jako nadrzędne.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że nakład pracy komornika w sprawie Km KM 1465/13 nie uzasadniał obniżenia opłaty egzekucyjnej. Komornik w toku postępowania podjął wiele czynności, które zmierzały do zaspokojenia żądania wierzyciela, tym samym prowadzone przez niego postępowanie.

Sąd Okręgowy podziela również, że dłużniczka nie wykazała swojej sytuacji majątkowej. Zwrócić bowiem należy, że wnioskiem o jej obniżenie wystąpiła dłużniczka. Uzasadniając ten wniosek podała wyłącznie, że znajduje się w „ciężkiej sytuacji finansowej”. Poza powołaniem się na ta okoliczność, dłużniczka nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających tą okoliczność. Tym samym powołanie się przez nią na znaną z urzędu sądowi egzekucyjnemu jej sytuację majątkową, co wynika z akt egzekucyjnych, należało uznać za działanie niewystarczające. Dłużniczka bowiem, zgodnie z art. 232 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., powinna bowiem swoją sytuację finansową wykazać, posługując się w tym zakresie wszelkimi możliwymi środkami dowodowymi lub uprawdopodobniającym. Niemniej jednak, obowiązek wykazania swojej sytuacji majątkowej obciążał powódkę, natomiast sąd egzekucyjny, w tym zakresie, nie był zobowiązany do jej ustalania z urzędu.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy uwzględnił również cel pobrania opłaty egzekucyjnej. Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 3 grudnia 2003r., sygn. K 5/02, (OTK-A 2003, nr 9, poz. 98) z art. 35 ustawy komornikach sądowych i egzekucji wynika, że komornik otrzymane we wszystkich prowadzonych przez siebie postępowaniach opłaty egzekucyjne przeznaczać ma na pokrycie ogólnych kosztów działalności egzekucyjnej, która to opłata ustalona jest w drodze ustawy w sposób niezwiązany z kosztami konkretnego postępowania egzekucyjnego. Trybunał Konstytucyjny zwrócił przy tym uwagę, że nie każde postępowanie egzekucyjne ma przynosić komornikowi

„dochód” czy też się „bilansować”, uznając ostatecznie, że skoro opłata ta ma konstrukcję „ryczałtowego” zwrotu kosztów i wynagrodzenia komornika dopuszczalne jest, aby komornik otrzymał kwotę wyższą niż jego wydatki.

Dodatkowo Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 8 maja 2006 r., P 18/05, OTK-A 2006, nr 5, poz. 53 stwierdził, że nieuzasadnione i zbyt obojętne sięganie po ten nadzwyczajny instrument określony art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach (obecnie art. 49 ust. 7 u.k.s.e.) może przyczyniać się do osłabienia skuteczności i jakości egzekucji. Pośrednio może też osłabić konkurencyjność gospodarki i wpłynąć negatywnie na rynek pracy.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji po myśli art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

SSR (del.) Miłosz Dubiel SSO Andrzej Dyrda SSO Anna Hajda